ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ Β. ΠΛΟΓΚ

Η ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ

ΚΕΙ κάτω στὸ λιμάνι, στὴ μεγάλη ταβέρνα τῶν ψαράδων, κάθε βράδυ ὁ μπάρμπα Νέλσεν, ἕνας μεσόκοπος ναυτικός, ἔσβυνε τὸν πόνο καὶ τὶς θλίψεις τῶν πολίταθων ψαράδων, παίζοντας τοὺς εὔθυμους σκοπούς του στὴν παλιά του κιθάρα.

Μὲ τὴ ζάλη τοῦ κρασιοῦ, μέσα στὸ μισοσκόταδο τῆς ὑπόγειας ταβέρνας, οἱ ἀγαθοὶ ψαράδες ἔφερναν ἔτσι στὸ μυαλό τους τὰ περασμένα.

Κι' ὅσο προχωροῦσε ἡ νύχτα, ἄναβε τὸ κέφι περισσότερο κι' ἀρχίζαν ὅλοι μαζὺ νὰ τραγουδοῦν. Κι' ὅταν πειὰ ζύγωναν τὰ μεσάνυχτα φτάνανε στὴν ταβέρνα καὶ τὰ κορίτσια τῆς προκυμαίας κ' ἑνώνανε τὶς δροσερὲς φωνές τους μὲ τὶς τραχειὲς καὶ βαρειὲς φωνὲς τῶν μεθυσμένων. Ὁ Νέλσεν τότε περιοριζότανε στὸ νὰ συνοδεύη μόνο μὲ τὴν κιθάρα του τὰ τραγούδια ἐκεῖνα, ποὺ ἱστορούσανε τοὺς καϋμοὺς τῶν θαλασσινῶν, τοὺς ἐφήμερους ἔρωτες καὶ τοὺς πόθους των.

Ἀλλὰ ὁ Νέλσεν εἶχε κ' αὐτὸς τὶς ἰδιοτροπίες του. Δὲν ἔπαιζε μονάχα ὅ,τι θέλανε οἱ ἄλλοι. Τὸν πιάνανε καμμιὰ φορὰ τὰ μεράκια του καὶ τότε ἔπαυε νὰ ἀκομπανιάρη τὰ τραγούδια τους. Περίμενε νὰ πάψουν. Κι' ὅταν γινότανε ἡσυχία, κούρδιζε τὴν ἀγαπημένη του κιθάρα καὶ ἄρχιζε τοὺς δικούς του σκοποὺς τοὺς γλυκόπαθους, τοὺς γεμάτους πόνο καὶ νοσταλγία. Μὰ στοὺς ψαράδες δὲν ἄρεσαν τὰ τραγούδια αὐτά. Φώναζαν λοιπὸν καὶ γκρινιάζανε μαζύ του. Ὁ Νέλσεν τοὺς χαλοῦσε τὰ κέφια. Κι' ἀρχίζανε ὅλοι μαζὺ νὰ τὸν πειράζουν. Μά, περισσότερο τὸν πείραζε ἡ πιὸ μικρὴ κ' ζωηρὴ ἀπ' τὴν παρέα τῶν κοριτσιῶν, ἡ μικρούλα καὶ παιχνιδιάρα μὲ τὰ μαῦρα φλογερὰ μάτια, ποὺ οἱ ναυτικοὶ τὴν φωνάζαν «Νυχτερίδα».

Μιὰ φορὰ μάλιστα πλησίασε τὸ μπάρμπα Νέλσεν, καὶ σφίγγοντας τὸ ὠχρὸ πρόσωπό του μέσα στὰ μικρά της χεράκια, τὸν κύτταξε κατάμματα καὶ τοῦπε μὲ τὴν ὠχρὴ παιδιάστικη φωνή της:

— Δὲν ἀγαπᾶς καμμιά, Νέλσεν; Νά, πάρε λοιπόν, ἕνα φιλί!

Καί, δίνοντάς του ἕνα πεταχτὸ φιλὶ στὸ στόμα, ἔφυγε τρεχάτη.

* * *

Ἡ Νυχτερίδα ἦταν ἡ ὡμορφότερη ἀπ' ὅλες, κι' ἡ πιὸ τσαχπίνα. Μὲ τὴ γλυκειὰ παιδιακίστικη φωνή της ἤξερε νὰ τραγουδάη τραγούδια ποὺ ξετρελλαίνανε τοὺς ψαράδες. Γι' αὐτὸ κ' ἐκεῖνοι τὴν ἀγαπούσανε περισσότερο ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες κοπέλλες τοῦ λιμανιοῦ...

Μὰ ἕνα βράδυ ἡ Νυχτερίδα δὲν φάνηκε στὴν ταβέρνα.

— Γιατί ἀργεῖ ἡ Νυχτεριδούλα; ρωτοῦσαν.

— Ἔ, ὅπου καὶ νάναι θὰ φανῆ.

Πέρασαν ὅμως τὰ μεσάνυχτα κ' ἡ λεπτὴ σιλουέττα τῆς Νυχτερίδας δὲν φάνηκε.

Πέρασε κ' ἡ δεύτερη βραδειά, ἦρθε κ' ἡ τρίτη κι' ἡ Νυχτερίδα, ἡ ἀγαπημένη παρηγοριὰ τῶν ψαράδων, ἀκόμα νὰ φανῆ...

Τρεῖς μέρες πέρασαν χωρὶς ν' ἀκούσουν οἱ ψαράδες τὸ τραγοῦδι της. Ρωτοῦσαν νὰ μάθουν γι' αὐτήν, ἀλλὰ κανένας δὲν ἤξερε τί εἶχε γίνει. Τέλος μαθεύτηκε πὼς ἡ Νυχτερίδα ἔπεσε στὸ κρεββάτι, ἐδῶ καὶ δυὸ μέρες, μὲ δυνατὸ πυρετό.

Κι' αὐτὸς ὁ Νέλσεν δὲν εἶχε πειὰ καμμιὰ ὄρεξι νὰ παίξη κιθάρα. Καθότανε σ' ἕνα τραπέζι ἀπόμερο μόνος κ' ἀμίλητος.

Τὴν ἄλλη βραδειὰ ἔλειψε κι' ὁ Νέλσεν καὶ ὅλα εἶχαν γίνει σιωπηλὰ καὶ πένθιμα μέσα στὴν ὑπόγεια ταβέρνα. Πῶς νὰ τραγουδήσουν, πῶς νὰ κάνουν κέφι πειά, οἱ καϋμένοι οἱ ψαράδες, χωρὶς τὸ ἀκομπανιάρισμα τῆς κιθάρας τοῦ Νέλσεν καὶ τὶς τρέλλες τῆς Νυχτεριδούλας;

Τὰ ποτήρια τους μένανε γεμᾶτα κι' ἡ καρδιά τους ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ μιὰ πίκρα ἀγλύκαντη.

* * *

Μέσα στὴ φτωχικὴ καμαρούλα τῆς Νυχτερίδας, λίγες μέρες ἀργότερα, ὁ Νέλσεν καθότανε στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ τῆς ἄρρωστης καὶ τὴν νανούριζε παίζοντας στὴν κιθάρα του ἕνα τραγοῦδι ποὺ συχνὰ συνήθιζε νὰ τραγουδῆ κάτω στὴν ταβέρνα τοῦ λιμανιοῦ ἡ χαρούμενη κοπέλλα.

Ἡ Νυχτερίδα κοιμόταν ἀνασαίνοντας βαρειά. Τὴν ἔκαιγε ὁ πυρετὸς καὶ τὸ μελαχροινό της προσωπάκι ἦτανε βυθισμένο μέσα στὰ μαξιλάρια. Ποῦ καὶ ποῦ τὰ χέρια της ψηλαφοῦσαν τὰ σεντόνια τοῦ κρεββατιοῦ καὶ τὰ χείλη της ἀνοιγοκλείνανε μουρμουρίζοντας κάτι. Παραμιλοῦσε...

Ἄξαφνα ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ φωνή.

Ὁ Νέλσεν ἄφησε τὴν κιθάρα του κάτω στὸ πάτωμα καὶ ἔσκυψε πάνω της.

— Πονεῖς, μικρή μου Νυχτεριδούλα; τὴ ρώτησε χαϊδεύοντας ἀπαλὰ τὰ ἐβένινα μαλλιά της.

Ἡ ἄρρωστη κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε:

— Παῦε, Νέλσεν. Γιατὶ δὲν παίζεις; Νοιώθω τόσο φόβο!...

— Πῶς; Φοβᾶσαι, μικρούλα μου; Γιατί;

— Δὲν ξέρω... Ἡ σιωπή... ἡ σιωπή. Ἄ, αὐτὴ μὲ φοβίζει.

Ὁ Νέλσεν πῆρε πάλι τὴν κιθάρα του κι' ἄρχισε νὰ παίζη ἕνα σιγαλὸ μὰ χαρούμενο σκοπό...

Σὲ λίγο τὰ μάτια τῆς ἄρρωστης κλείσανε.

Ὁ Νέλσεν ἐξακολουθοῦσε νὰ παίζη, μὰ ἀκόμα πιὸ σιγά, ἀνεπαίσθητα σχεδόν, ἀκουμπῶντας στὶς χορδὲς τῆς κιθάρας τὰ δάχτυλά του, τόσο ἁπαλά, ὥστε οἱ ἦχοι βγαίνανε σβυσμένοι, σὰν μακρινοὶ στεναγμοὶ μιᾶς ψυχῆς ποὺ νανουρίζει τὸν ἴδιο της τὸν πόνο.

Ὅταν βεβαιώθηκε πὼς ἡ μικρούλα ἀποκοιμήθηκε, ὁ γέρος ἄφησε τὴν κιθάρα του σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ πλησίασε τὴν πόρτα.

Δὲν πρόφτασε ὅμως ν' ἀνοίξη. Ἕνα τρίξιμο τοῦ κρεββατιοῦ τὸν ἔκανε νὰ γυρίση πίσω.

Ἡ ἄρρωστη ἦταν ἀνασηκωμένη στὸ κρεββάτι της καὶ τὸν κύτταζε τρομαγμένα.

Μὲ δυὸ πήδους βρέθηκε κοντά της.

— Μήπως σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πὼς θὰ ἔφευγα, Νυχτεριδούλα μου; τῆς εἶπε. Θὰ γύριζα πίσω. Θὰ πεταγόμουνα ὥς τὸ φαρμακεῖο γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ θὰ γύριζα ἀμέσως... Θὰ σοῦ ἔφερνα τὸ γιατρικὸ γιὰ τὸν πυρετό.

Κάθησε ὕστερα στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ τῆς ἄρρωστης κι' ἐξακολούθησε:

— Μά. ἀλήθεια, σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πὼς μποροῦσα νὰ σ' ἀφήσω μονάχη, Νυχτεριδούλα μου; Δόσιμου τὸ χεράκι σου. Ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ... Ἄ, μὴ κάνεις ἔτσι...

Ἡ Νυχτερίδα κυττοῦσε τὸν φίλο της μὲ τὰ φλογισμένα της μάτια, χωρὶς νὰ βγάζη μιλιὰ ἀπὸ τὰ πυρετωμένα χείλη της.

— Νυχτεριδούλα μου, θέλεις νὰ τραγουδήσω; τὴ ρώτησε ὁ Νέλσεν.

Μὰ ἐκείνη τοῦπιασε τὰ χέρια καὶ ψιθύρισε μ' ἀγωνία:

— Νέλσεν, θὰ γίνω γρήγορα καλά;

Ὁ Νέλσεν τῆς χάϊδεψε τὰ μαλλιὰ καὶ τῆς ἀποκρίθηκε:

— Καὶ βέβαια, μικροῦλα μου, θὰ γίνης καλὰ πολὺ γρήγορα.

— Ὤ, τότε, ὅταν πειὰ θὰ εἶμαι ὅπως καὶ πρῶτα, ὅλο ὑγεία, καὶ σὺ θὰ παίζης πάλι μὲ τὴν κιθάρα σου στὴν ταβέρνα τῶν ψαράδων, θὰ ἔρχωμαι κοντά σου καὶ θὰ σ' ἀκούω χωρὶς νὰ σὲ πειράζω. Εἶσαι τόσο καλὸς μαζύ μου, Νέλσεν!... Μοῦ παραστέκεις τόσο πιστὰ στὴν ἀρρώστεια μου!...

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἡ νέα ἐκόμπιαζε διαρκῶς καὶ τὰ στεγνωμένα της χείλη κολλοῦσαν τόνα στ' ἄλλο.

Ὁ Νέλσεν ἀγκάλιασε τ' ἀδύνατο κορμάκι της καὶ τὴ φίλησε στὸ μέτωπο.

Σηκώθηκε ἔπειτα καὶ τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα λέγοντας:

— Πρέπει νὰ σοῦ φέρω τὸ γιατρικό σου, Νυχτεριδούλα. Κοιμήσου ἥσυχα... Θὰ σοῦ κάνη καλό. Θὰ γυρίσω πολὺ γρήγορα.

Ἐκείνη ἄνοιξε τὰ βαρειὰ βλέφαρά της καὶ τὸν κύτταξε μ' ἕνα ἁπλανὲς καὶ κουρασμένο βλέμμα, χωρὶς ν' ἀπαντήση τίποτα.

....

Ὅταν ὁ Νέλσεν γύρισε πίσω, βρῆκε τὴ μικρὴ Νυχτερίδα νεκρή.

Στὸ ὠχρὸ προσωπάκι της πλανιόταν ἀκόμα ἕνα ἀγαθότατο παιδικὸ χαμόγελο. Ἡ ψυχοῦλα της εἶχε πετάξει σὲ κόσμους γαληνεμένους.

Ὁ Νέλσεν γονάτισε μπροστὰ στὸ λείψανό της, χάϊδεψε ἁπαλὰ τὰ μεταξένια της μαῦρα μαλλιὰ καὶ μὲ βουρκωμένα τὰ θολά, γεροντικά του μάτια, πῆρε τὴν κιθάρα του κι' ἄρχισε νὰ παίζη ἕνα σκοτὸ θλιβερὸ καὶ λυπημένο, μιὰ μελωδία ὅμοια μὲ θρῆνο...

Τὸ πρωΐ τὸν βρῆκαν κι' αὐτὸν νεκρό, παγωμένο, πλάϊ στὸ πτῶμα τῆς Νυχτερίδας!...

ΑΣΙΑΤΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

ΤΟ ΠΟΔΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ

Ὁ Ζωροάστρης ρωτοῦσε μιὰ μέρα τὸ Θεὸ ποιὲς ἦσαν ἡ τιμωρίες ποὺ ἐπέβαλε στοὺς κακοὺς ἀνθρώπους μετὰ τὸ θάνατό τους.

Ὁ Θεὸς τότε τὸν κατέβασε στὴν κόλασι καὶ τοῦδειξε τὰ βασανιστήρια ποὺ εἶχε ἐπιβάλει σὲ ὅσους ἔκαναν κακὲς πράξεις στὴ ζωή τους.

Ὁ Ζωροάστρης εἶδε ἐκεῖ ἀνθρώπους κάθε λογῆς, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ἦσαν καὶ πολλοὶ βασιληάδες. Κάποιου μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς τοῦ ἔλειπε τὸ πόδι.

— Γιατί, Κύριε, αὐτὸς ἐκεῖ κάτω εἶνε ἀκρωτηριασμένος;

Ὁ Θεὸς τότε τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Αὐτὸς ὁ βασιληᾶς δὲν ἔκανε παρὰ μιὰ μονάχα ἀγαθὴ πρᾶξι στὴ ζωή του. Πηγαίνοντας μιὰ μέρα στὸ κυνῆγι, εἶδε μιὰ καμήλα ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ φτάση τὸ φαΐ της, ἐπειδὴ ἦταν δεμένη. Τῆς ἔδωσε τότε μιὰ κλωτσιὰ μὲ τὸ πόδι του καὶ τὴν ἔφερε κοντήτερα στὸ φαΐ της. Ἔβαλα λοιπὸν τὸ πόδι του στὸν Παράδεισο καὶ τὸ ὑπόλοιπο κορμί του βρίσκεται ἐδῶ καὶ βασανίζεται γιὰ τὶς ἁμαρτίες του.